

denne Indstilling til Følge, og Folkethinget vedtog den 13de Januar d. A. det af Udvalgsfærtallet anbefalede Forslag. Imidlertid blev i samme Thing den 25de næstefter anmeldt og den 5te f. M. vedtaget Forslag til Beslutning, at ovenmeldte Ministre skulle tiltales for Rigsretten til Straf, Erstatning og andet Ansvar paa Grund af, at de ved Indholdet og Bessaffenheden af Billaarene for Afhændelsen havde overfæret deres Kompetence og tilfidesat Statskassens Lærv, og det ved 1ste Behandling vedtagne Forslag til Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet er derefter ved 2den Behandling den 6te f. M. blevet ændret saaledes, som det heri Thinget fremlagte Forslag udoifer. Det ses af denne Fremstilling, at Folkethinget efter i forrige Samling at have gjort Skridt til en Forsøgning af den heromspurgte Sag uden forudgaaet revisionel Behandling nu har valgt den Fremgangsmaade at fortsætte den af Statsrevisionen indlebede regnskabsmæssige Behandling, men efter Behandling i Udvalg og Thinget at bryde af, vedtage Beslutning om Tiltale, og derefter i Forslaget til Beslutningen om Statsregnskabet at godkjende dette med Forbehold af de Punkter, for hvilke Tiltale er besluttet: altsaa efterat have reist Anklage fastholdt Sagen som Statsregnskabs-sag. Som saadan foreligger den nu Landstinget, for saa vidt Folkethingets Beslutningsforslag tilligemed Statsregnskabet er til Behandling her.

Det er nu vel ubestrideligt, at Landstinget er fuldt berettiget til, ansjet den reiste Tiltale, at udtale sig og tage Beslutning, men Udvalget tror paa den anden Side at maatte betegne det som det under den givne Situation Rette, at Thinget ikke tager Ordet, efterat Anklage er reist. Dette forhindrer ikke, at man slutter sig til det i det foreliggende Beslutningsforslag tagne Forbehold, der jo ikke betyder Andet, end at de Punkter, for hvilke Folkethinget har besluttet Tiltale, maa undtages fra Rigsdagens Afkald, hvormod Landstinget ikke udtaler nogen Mening om, hvorvidt der bør gjøres Ansvar gjældende for disse Poster eller ei.

Medundertegnede Kiær finder derhvs Anledning til at indpegaa den Anse, der muligen kunde reises over, at Landstinget ikke for sit Vedkommende tager nogen Realitetsbeslutning med Hensyn til den udfatte Post. Jeg gaar ud fra, at Landstinget kun da er berettiget til at undlade at føre den regnskabsmæssige Behandling videre, saafremt denne Undladelse er uden al Indflydelse paa Rigsretts-sagen; maatte man gaa ud fra en anden Forudsætning, vilde det formentlig være en Forpligtelse for Thinget at behandle Realiteten. Jeg ser nu ikke rettere, end at dets Forbigaaelse af den ikke vil kunne hindre, at dens Realitet kommer til Paafjendelse for Rigsretten. I det Grundloven har indført en begge Thing overdragen Kontrol med Regjeringens finansielle Forvaltning, hvilken udøves gennem en Statsrevision af det aarlige Statsregnskab og en Beslutning af Rigsdagen med Hensyn til dette, maa den vel have villet som Regel, at den fulde Kontrolprocedure, paa hvis Tilendbringelse Regjeringen paa sin Side maa have krav, er gaaet tilende, forinden Anklagemyndigheden træder frem. Det er imidlertid klart, at Afslutningen af den regnskabsmæssige Behandling og den ved Grundlovens Bestemmelser ikke tilfædedekomst af den befalede Regnskabsbeslutning ikke kan være en nødvendig Betingelse for, at det Thing, hvilket Anklagemyndigheden er betroet, kan reise en Tiltale, der staar i Forbindelse med en af Revisionen udsat og af den kontrollerende Myndighed behandlet Regnskabspost; en Indtægts- eller Udgiftspost i Statsregnskabet behøver ikke at være decideret til Ansvar, for at Folkethinget kan gjøre Ansvar gjældende. En modsat Antagelse vilde nemlig føre til, at det stod i Landstingets Magt at forhindre Anklage. Man maa gaa ud fra, at, hvad enten der er kommet en Regnskabsbeslutning tilfædede eller ei, hvad enten Rigsdagen har besluttet, at en Udgift Resultat, saa ligger det Ansvar, Folkethinget ved sin Anklagebeslutning gjør gjældende mod ansvarlige Ministre, i alle sine Momenter til Rigsrettens Sentering. Derfor finder jeg det tilstedeligt at undlade at tage Beslutning om Statsrevisionens Indstilling paa dette Punkt.

V. Forbrug af 297,086 Kr. 23 Ore af Sorø Akademis rentebærende Kapitalformue til den nye Theaterbygning.

Statsregnskabet indeholder ingen Forklaring over de i Finantsaaret 1874—75 med Sorø Akademis Kapitalformue foregaaede Forandringer; der findes kun (S. 111) en Angivelse af Størrelsen af den rentebærende og Størrelsen af den rentefri Kapitalformue henholdsvis den 31te Marts 1874 og den 31te Marts 1875 med Tilføielse af en Anmærkning saalydende: „Under førstnævnte Sum er indbefattet Forskud til forskjellige Kirker ifølge Lov 19de Januar 1863 407,735 Kr. 57 D., og under den rentefri Sum Udlaan for 5 Aar til en ny Theaterbygning 440,000 Kr., samt Kassebeholdning 187,085 Kr. 59 D., hvorunder Deposito til Theaterbygningens kunstneriske Udstyrelse 18,999 Kr. 82 D.“ I Akademiets Budgetregnskab (S. 109—11) findes ikke andre Udbetalinger til det kongelige Theater og Kapel end 5te Aars Tilskud 100,000 Kr. Af Statsregnskabets Anmærkninger til § 21 V. C. (S. 100) ses det, at der er tilfæret Theatrets Gjæld til Akademiet ikke betalte